

Οικονομικά - Εταιρικά Νέα

Ανάπτυξη 2,7% και πλεόνασμα 2% του ΑΕΠ προβλέπει ο προϋπολογισμός του 2017

Μεγάλη υπέρβαση των στόχων για το πρωτογενές πλεόνασμα προβλέπει ο νέος προϋπολογισμός τόσο για το 2017 όσο και για το 2016 γεγονός που ανοίγει το δρόμο για ενίσχυση της κοινωνικής πολιτικής στο αμέσως επόμενο διάστημα.

Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του 2017 που κατατέθηκε στη Βουλή, το πρωτογενές πλεόνασμα το επόμενο έτος αναμένεται να διαμορφωθεί στο 2% του ΑΕΠ, υψηλότερο από τον στόχο του προγράμματος οικονομικής πολιτικής, επιβεβαιώνοντας την θετική πορεία των δημοσιονομικών μεγεθών.

Σημαντική υπέρβαση του στόχου του πρωτογενούς πλεονάσματος κατά 1,032 δισ. ευρώ προβλέπει ο προϋπολογισμός και για το 2016. Το πρωτογενές πλεόνασμα του 2016 προβλέπεται να διαμορφωθεί στο 1,09% του ΑΕΠ σημαντικά υψηλότερο από τον αρχικό στόχο του 0,53% του ΑΕΠ.

Για αυτό και όπως αναφέρεται στην εισηγητική έκθεση του προϋπολογισμού άμεσα θα εξετασθεί η δυνατότητα εφάπαξ διάθεσης μέρους της υπέρβασης σε δράσεις κοινωνικής συνοχής και προστασίας.

Ειδικότερα το ύψος του πρωτογενούς πλεονάσματος για το 2017 εκτιμάται σε 2% του ΑΕΠ έναντι αρχικού στόχου για πλεόνασμα 1,75% του ΑΕΠ. Ισχυρή αναμένεται να είναι και η επίδοση της ελληνικής οικονομίας το 2017 στο μέτωπο της ανάπτυξης. Έτσι προβλέπεται ρυθμός ανάπτυξης 2,7% για το 2017 έναντι αρνητικού ρυθμού 0,3% το 2016 ενώ αποκλιμάκωση αναμένεται να σημειώσει και ο δείκτης της ανεργίας από 21,8% στο 20,6% φέτος.

Το δημόσιο χρέος αναμένεται να διαμορφωθεί στο 176,5% του ΑΕΠ παρουσιάζοντας μείωση συγκριτικά με το 2016 που θα διαμορφωθεί στο 180,3% του ΑΕΠ. Ωστόσο προβλέπεται να αυξηθεί σε απόλυτα μεγέθη και να ανέλθει στα 319,200 δισ. ευρώ το 2017 έναντι 315,400 δισ. ευρώ το 2016.

Ειδικότερα οι κύριοι στόχοι της Δημοσιονομικής Πολιτικής του έτους 2017, όπως αποτυπώνονται στην Εισηγητική Έκθεση του Προϋπολογισμού που κατατέθηκε στη Βουλή από τον αναπληρωτή υπουργό Οικονομικών Γιώργο Χουλιαράκη είναι:

- Η διατήρηση της δημοσιονομικής ισορροπίας, ώστε να ολοκληρωθεί η ανάκτηση της αξιοπιστίας της χώρας και να καταστεί δυνατή η έξοδος της από το Πρόγραμμα Δημοσιονομικής Προσαρμογής το ταχύτερο δυνατό και
- Ο δίκαιος επιμερισμός του κόστους προσαρμογής και η κοινωνικά δίκαιη κατανομή του οφέλους της ήδη δρομολογημένης ανάκαμψης.

Όπως αναφέρεται σε ανακοίνωση του υπουργείου Οικονομικών «πρόκειται για την τρίτη συνεχόμενη χρονιά, κατά την οποία η κυβέρνηση θα επιτύχει τους δημοσιονομικούς στόχους της, γεγονός που οφείλεται κυρίως στην χρηστή δημοσιονομική διαχείριση, στην σταδιακή αποκατάσταση της οικονομικής δραστηριότητας και στη βελτίωση στον τομέα των φορολογικών εσόδων.

Πέρα ωστόσο από τη δημοσιονομική υπευθυνότητα και τους περιορισμούς που απορρέουν από το Πρόγραμμα Δημοσιονομικής Προσαρμογής, θεμελιώδης προτεραιότητα της κυβέρνησης παραμένει η ενίσχυση και θωράκιση της κοινωνικής προστασίας και η τόνωση των δημοσίων επενδύσεων. Για το σκοπό αυτό ο προϋπολογισμός του 2017 ενσωματώνει μία σειρά από κρίσιμες παρεμβάσεις:

- Την πλήρη επέκταση του Κοινωνικού Εισοδήματος Αλληλεγγύης (ΚΕΑ) με πιστώσεις που ανέρχονται σε 760 εκατ. ευρώ. Το ΚΕΑ προβλέπεται ότι θα καλύψει πάνω από 250 χιλιάδες νοικοκυριά που διαβιών σε συνθήκες φτώχειας.
- Την ενίσχυση των τομέων της Υγείας και Περίθαλψης, της Παιδείας και της Κοινωνικής Προστασίας με την επιπλέον πρόβλεψη 300 εκατ. ευρώ, που θα διατίθενται για την κάλυψη αναγκών που υπερβαίνουν τις υπάρχουσες εγγεγραμμένες πιστώσεις.
- Την συνεισφορά 100 εκατ. ευρώ για τις ρυθμίσεις μη εξυπηρετούμενων δανείων των υπερχρεωμένων νοικοκυριών με προκαθορισμένα εισοδηματικά και περιουσιακά κριτήρια.
- Την αύξηση του εθνικού σκέλους του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων κατά 250 εκατ. ευρώ, ώστε να αντισταθμιστεί πλήρως η προβλεπόμενη μείωση του συγχρηματοδοτούμενου σκέλους».

Στην τελική ευθεία εισέρχονται οι διοικητικές αλλαγές στις τράπεζες

Τη διαβεβαίωση ότι μέχρι το τέλος του μήνα θα ολοκληρωθούν οι διοικητικές αλλαγές στις τράπεζες μετέφερε την προηγούμενη εβδομάδα η ελληνική πλευρά στους θεσμούς, στο πλαίσιο των διαβουλεύσεων για την ολοκλήρωση της δεύτερης αξιολόγησης. Σημειώνεται ότι η ολοκλήρωση των διοικητικών αλλαγών στις τράπεζες αποτελεί ένα από τα προαπαιτούμενα της αξιολόγησης. Την προηγούμενη εβδομάδα συνεδρίασε η Επιτροπή Αξιολόγησης της Τράπεζας Πειραιώς και μετά την πρόσφατη αναδόμηση του διοικητικού συμβουλίου, με την εκλογή του Γιώργου Χαντζηνικολάου ως νέου προέδρου του ομίλου, διαμορφώνονται οι προϋποθέσεις για την επιλογή του νέου διευθύνοντος συμβούλου. Σε συνέντευξή του στην «Κ», την προηγούμενη εβδομάδα, ο Αμερικανός μεγαλοεπενδυτής και μεγαλομέτοχος της Τράπεζας Πειραιώς Τζον Πόλσον, υπογράμμισε ότι μετά την αναδόμηση του δ.σ. «είναι πλέον έτοιμο να προχωρήσει σε μια σωστή διαδικασία, σε συμμόρφωση με τις βέλτιστες διεθνείς πρακτικές, ώστε να βρει έναν εξαιρετικά ικανό διευθύνοντα σύμβουλο». Πηγές της τράπεζας εκφράζουν την αισιοδοξία τους ότι μέχρι το τέλος Νοεμβρίου θα έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία για την επιλογή νέου διευθύνοντος συμβούλου.

Σε ό,τι αφορά την Εθνική Τράπεζα, οι εκπρόσωποι των θεσμών ενημερώθηκαν αναλυτικά για όλες τις πρόσφατες εξελίξεις και τη διένεξη του ΤΧΣ με τη διοίκηση της τράπεζας, καθώς και τις προϋποθέσεις για την εξεύρεση μιας συναινετικής λύσης. Ο διευθύνων σύμβουλος της Εθνικής, Λεωνίδα Φραγκιαδάκης, έχει δηλώσει ότι θα αναλάβει πρωτοβουλίες για την εξομάλυνση της σχέσης με το ΤΧΣ.

Σε κάθε περίπτωση, οι εξελίξεις των προηγούμενων εβδομάδων δείχνουν ότι ο ευρύτερος χρηματοπιστωτικός τομέας βρίσκεται σε μια άνευ προηγουμένου διοικητική αναταραχή, σημάδι της γενικότερης περιδίνησης στην οποία παραμένει η χώρα. Εδώ και πολλούς μήνες, τράπεζες και ΤΧΣ βρίσκονται σε μια διαδικασία διοικητικής αναδόμησης, η οποία όμως δεν λέει να ολοκληρωθεί, τη στιγμή που η ενέργεια και η προσοχή όλων θα έπρεπε να έχουν επικεντρωθεί στην αντιμετώπιση των μεγάλων προβλημάτων που απειλούν τον κλάδο και ευρύτερα την εγχώρια οικονομία: «κόκκινα» δάνεια και ρευστότητα.

Για την ακρίβεια όχι μόνο δεν μπορούν να βρεθούν λύσεις, παρά τις πολύμηνες προσπάθειες - διαβουλεύσεις, αλλά τα προβλήματα μετατρέπονται σε χρόνια και διευρύνονται δημιουργώντας ισχυρές αιτιάσεις για την απουσία ηγεσίας, όχι μόνο εγχώρια, αλλά και σε ό,τι αφορά τους εμπλεκόμενους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Η Τράπεζα Πειραιώς παραμένει, εδώ και δέκα μήνες, με προσωρινή διοίκηση, σχεδόν ακέφαλη. Το ΤΧΣ παραμένει χωρίς διευθύνοντα σύμβουλο, ενώ και η Εθνική Τράπεζα βρέθηκε σε μια άνευ προηγουμένου διοικητική κρίση: με αφορμή την επιλογή νέου προέδρου βρέθηκε υπό αμφισβήτηση ολόκληρο το διοικητικό συμβούλιο της τράπεζας. Η απουσία ηγεσίας και σχεδίου αφήνει άπλετο χώρο σε λογίων λογίων συμφέροντα, πολιτικά, επιχειρηματικά, οικονομικά, προσωπικά κ.ά. να αποσπών κεντρικό ρόλο και να επιδίδονται σε πόλεμο εξουσίας.

Και ενώ οι τράπεζες διοικητικά πελαγοδρομούν, την προηγούμενη εβδομάδα οι θεσμοί προειδοποίησαν την κυβέρνηση ότι αν δεν αντιμετωπιστούν έγκαιρα τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια και τεθεί εκ νέου ζήτημα κεφαλαιακής ενίσχυσης των τραπεζών, η νέα ανακεφαλαιοποίηση δεν θα γίνει με χρήματα των εταίρων. Στην περίπτωση αυτή θα γίνει σύμφωνα με τη νέα Ευρωπαϊκή Οδηγία για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων που προβλέπει, μεταξύ άλλων, «κούρεμα» καταθέσεων.

(Πηγή: Καθημερινή)

FT: Το ιταλικό δημοψήφισμα και η αργή του τέλους της Ευρωζώνης

Όπως με χαρακτηριστικό τρόπο γράφουν οι Financial Times, μετά το Brexit και τον Ντόναλντ Τραμπ ετοιμαστείτε για την επιστροφή της κρίσης στην ευρωζώνη.

Όπως σημειώνουν οι αρθρογράφοι των Financial Times, αν ο Ματέο Ρέντζι, ο ιταλός πρωθυπουργός, χάσει το δημοψήφισμα για τις αλλαγές στο Σύνταγμα στις 4 Δεκεμβρίου περιμένω μια σειρά γεγονότων που θα θέσουν ερωτήματα για την συμμετοχή της Ιταλίας στην ευρωζώνη.

Σέμφωνα με δημοσίευμα των Financial Times, τα βαθύτερα αίτια αυτής της εξαιρετικά ανησυχητικής πιθανότητας δεν έχουν σε τίποτα να κάνουν με το ίδιο το δημοψήφισμα. Το πιο σημαντικό είναι η απόδοση της ιταλικής οικονομίας από το 1999, οπότε υιοθέτησε το ευρώ. Η συνολική παραγωγικότητα των συντελεστών (total factor productivity), το κομμάτι βιομηχανική παραγωγή, το κομμάτι της οικονομικής παραγωγής που δεν εξηγείται από την εργασία και το κεφάλαιο υποχώρησε κατά περίπου 5% από τότε, όταν σε Γερμανία και Γαλλία αυξήθηκε κατά περίπου 10%.

Η δεύτερη αιτία ήταν η αποτυχία της ΕΕ να χτίσει μια κανονική οικονομική και τραπεζική ένωση μετά την κρίση της ευρωζώνης το 2010-2012 και να υιοθετήσει αντ' αυτής τη λιτότητα. Αν θέλεις να ξέρεις γιατί η Άγκελα Μέρκελ δεν μπορεί να είναι ο ηγέτης του ελεύθερου κόσμου, δεν χρειάζεται να κοιτάξεις παραπέρα. Η γερμανίδα καγκελάρια δεν μπόρεσε καν να ηγηθεί της Ευρώπης όταν χρειαζόνταν.

Ο συνδυασμός αυτών των δυο παραγόντων είναι οι μεγαλύτερες αιτίες για την σταδιακή αύξηση του λαϊκισμού στην Ευρώπη. Η Ιταλία έχει τρία κόμματα στην αντιπολίτευση και όλα υποστηρίζουν την έξοδο από το ευρώ. Το μεγαλύτερο και περισσότερο σημαντικό είναι το Κίνημα των Πέντε Αστέρων, ένα κόμμα που υπερβαίνει τον κλασικό διαχωρισμό δεξιάς-αριστεράς. Το δεύτερο είναι το Forza Italia του Σίλβιο Μπερλουσκόνι, που μετατράπηκε γρήγορα σε αντι-ευρωπαϊκό μετά την εκδίωξη του πρώην πρωθυπουργού από την εξουσία το 2011.

Το τρίτο είναι η αποσχιστική Λίγκα του Βορρά. Σε δημοκρατικές χώρες είναι σύνηθες η αντιπολίτευση να αναλαμβάνει εν τέλει την εξουσία. Να περιμένετε αυτό να συμβεί και στην Ιταλία.

Το δημοψήφισμα έχει σημασία γιατί θα μπορούσε να επιταχύνει την πορεία προς την έξοδο από το ευρώ. Αν ο Ματέο Ρέντζι χάσει, έχει πει πως θα παραιτηθεί, δημιουργώντας πολιτικό χάος. Οι επενδυτές ίσως θεωρήσουν ότι το παιχνίδι τελείωσε. Στις 5 Δεκεμβρίου η Ευρώπη μπορεί να ξυπνήσει με ένα άμεσο κίνδυνο αποσύνθεσης.

Στη Γαλλία, η πιθανότητα για νίκη της Μαρίν Λε Πέν δεν είναι πλέον ένα μακρινό ρίσκο. Από όλους όσους έχουν ως τώρα δηλώσει υποψήφιοι είναι η πλέον προετοιμασμένη. Υπάρχουν κάποιοι που θα μπορούσαν να τη νικήσουν, όπως ο Εμμανουέλ Μακρόν, ο πρώην μεταρρυθμιστής υπουργός Οικονομίας που ανακοίνωσε την υποψηφιότητά του την Τετάρτη. Ίσως όμως δεν φτάσει στον τελικό γύρο των εκλογών καθώς στερείται κομματικού μηχανισμού.

Αν η Λε Πεν γίνει Πρόεδρος έχει υποσχεθεί να κάνει δημοψήφισμα για το μέλλον της Γαλλίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αν το δημοψήφισμα αυτό οδηγήσει σε Frexit, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα τελειώσει το επόμενο πρωί. Το ίδιο και το ευρώ.

Μια έξοδος της Γαλλίας ή της Ιταλίας από το ευρώ θα επιφέρει το μεγαλύτερο default στην ιστορία. Οι ξένοι κάτοχοι ιταλικού ή γαλλικού χρέους σε ευρώ θα πληρωθούν με το ισόποσο της λίρας ή του φράγκου. Αμφότερα θα υποτιμηθούν. Αφού οι τράπεζες δεν υποχρεούνται να διακρατούν κεφάλαιο έναντι των τοποθετήσεών τους σε κρατικό χρέος οι απώλειες θα οδηγήσουν πολλές τράπεζες σε άμεση πτώχευση. Η Γερμανία τότε θα συνειδητοποιήσει ότι το τεράστιο πλεόνασμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών έχει τα μειονεκτήματά του. Υπάρχει πολύς γερμανικός πλούτος εν αναμονή πτώχευσης.

Μπορεί αυτό να αποτραπεί; Στη θεωρία ναι, αλλά θα απαιτήσει μια σειρά από αποφάσεις που θα παρθούν έγκαιρα και με τη σωστή σειρά. Αρχικά η Μέρκελ θα πρέπει να αποδεχτεί αυτό που αρνήθηκε το 2012, ένα οδικό χάρτη προς μια πλήρη δημοσιονομική και πολιτική ένωση. Η ΕΕ θα πρέπει να ενισχύσει τον ESM, το μηχανισμό διάσωσης, που δεν είναι σχεδιασμένος για να αντιμετωπίσει χώρες του μεγέθους της Ιταλίας ή της Γαλλίας.

Είναι αυτό έστω και λίγο πιθανό; Σκεφτείτε το ως εξής: αν ρωτήσετε την Γερμανίδα καγκελάρια αν θέλει ευρωομόλογα θα σας απαντήσει όχι. Αλλά αν πρέπει να διαλέξει μεταξύ των ευρωομολόγων και της εξόδου της Ιταλίας από το ευρώ η απάντησή της μπορεί να είναι διαφορετική. Η απάντηση εξαρτάται επίσης από το εάν η ερώτηση θα γίνει πριν ή μετά τις γερμανικές εκλογές του φθινοπώρου.

Η βασική μου προσδοκία, ωστόσο, παραμένει. Δεν θα καταρρεύσει η ΕΕ και το ευρώ αλλά θα υπάρξει αποχώρηση μιας ή περισσότερων χωρών, πιθανότατα η Ιταλία, αλλά όχι η Γαλλία. Υπό το πρίσμα των τελευταίων γεγονότων, το βασικό μου σενάριο είναι τώρα στην αισιόδοξη πλευρά των λογικών εξελίξεων.

© picture-alliance/AF Photo/C. Osorio

Το φαινόμενο Τραμπ και ο λαϊκισμός που εξαπλώνεται στην Ευρώπη - Holger Schmieding

Ανεξαρτήτως των προβλέψεων, οι ηχηροί λαϊκιστές όπως ο Μπόρις Τζόνσον στη Βρετανία και ο Ντόναλντ Τραμπ στις ΗΠΑ εξασφάλισαν δύο σημαντικές εκλογικές νίκες στον δυτικό κόσμο φέτος. Και προφανώς εγείρουν ερωτήματα: μπορεί κάτι ανάλογο να συμβεί σε άλλη χώρα της Ευρώπης;

Ούτως ή άλλως, το αντίστοιχο της οργής κατά του κατεστημένου της Ουάσιγκτον στη Γηραιά Ηπειρο είναι η απόρριψη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το αντίστοιχο των επιθέσεων του Τραμπ κατά της βορειοαμερικανικής συμφωνίας NAFTA είναι η απειλή να αντιστραφεί η πορεία ενοποίησης της Ε.Ε., η οποία από κοινού με το ΝΑΤΟ έχει αποτελέσει τον ακρογωνιαίο λίθο της ειρήνης και της ευημερίας στην Ευρώπη από το 1950 και μετά. Βέβαια, το Brexit θέτει σοβαρούς κινδύνους στην τάση της ανάπτυξης της βρετανικής οικονομίας, χωρίς ωστόσο να επηρεάζει σοβαρά την ευρύτερη ευρωπαϊκή οικονομία. Ανεξαρτήτως του ότι και ο Ιταλός πρωθυπουργός Ματέο Ρέντσι ενδεχομένως να χάσει στο δημοψήφισμα για τη συνταγματική αναθεώρηση της 4ης Δεκεμβρίου – αλλά το ρίσκο αυτό φαίνεται διαχειρίσιμο, ενώ στην περίπτωση της Γερμανίας και της Γαλλίας όχι.

Υπάρχει πιθανότητα να αναδειχθεί πρόεδρος της Γαλλίας η Μαρίν Λεπέν στις εκλογές του επόμενου Μαρτίου και ίσως και να αποπειραθεί να απομακρύνει τη Γαλλία από την Ε.Ε. και την Ευρωζώνη στη συνέχεια; Εάν συμβεί κάτι τέτοιο, τότε θα σημάνει και το τέλος της Ευρώπης όπως την ξέρουμε. Οπότε τίθεται το ζήτημα: Μήπως το φαινόμενο Τραμπ είναι μεταδοτικό; Θα πρέπει να επισημάνουμε ότι η ψήφος των Βρετανών δεν είχε αντίκτυπο σε άλλες χώρες της Ε.Ε. Αντιθέτως, η αβεβαιότητα μετά το Brexit τόνωσε τις κεντρομόλους φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις σε ορισμένες χώρες-μέλη. Ο Ντόναλντ Τραμπ έχει λιγότερους θιασώτες στην Ευρώπη από τις ΗΠΑ. Εάν εφαρμόσει τις εξαγγελίες του περί ακραιφνούς προστατευτισμού, τότε το πρόβλημα που θα έχουν οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι ότι ορισμένοι Ευρωπαίοι ψηφοφόροι θα το σκεφθούν δυο φορές προτού ψηφίσουν ομοιόεατη υποψήφιο.

Εάν, τώρα, δεν εφαρμόσει τις εξαγγελίες του με την επίθεση στην Κίνα, την επιβολή δασμών και τα αντιμεταναστευτικά του κηρύγματα, τότε ίσως εκτεθεί και φανεί αμετροεπής και κίβδηλος ενόψει των γαλλικών εκλογών της 7ης Μαΐου 2017. Πάντως, ο αποφασιστικός δευτερος γύρος στη Γαλλία πιθανότατα θα θέσει τη Μαρίν Λεπέν εναντίον του νικητή των ενδοκομματικών εκλογών της κεντροδεξιάς στις 20 και 27 Νοεμβρίου, δηλαδή είτε τον πρώην πρωθυπουργό Αλέν Ζιπέ ή – πιο πιθανό κατά την άποψή μας – τον πρώην πρόεδρο Νικολά Σαρκοζί.

Μία μονομαχία Λεπέν - Σαρκοζί θα παραπέμψει στο δίδυμο της αμερικανικής αναμέτρησης, αν και, αντιθέτως με τη Χίλαρι Κλίντον, ο Νικολά Σαρκοζί είναι ένας διχαστικός παλαιμάχος με αξιόλογες αποσκευές. Αλλά σε αμφότερες τις περιπτώσεις της Βρετανίας και του Τραμπ υποβάθμισαν τη στήριξη για τους δεξιούς λαϊκιστές κατά σχεδόν 3 ποσοστιαίες μονάδες. Εάν συμβεί και πάλι κάτι ανάλογο στη Γαλλία, και πάλι θα αναδειχθεί νικητής ο Σαρκοζί, αλλά με σμίκρυνση της διαφοράς, δηλαδή ένα 55% προς 45% και όχι 58% έναντι 42%.

Η απόσταση, όμως, θα είναι ανησυχητικά μικρή. Οπότε, πόσο παραπλανητική θα είναι η εκτίμηση των Γάλλων δημοσκόπων για τη διάθεση του εκλογικού σώματος; Στην περίπτωση των Τραμπ και Τζόνσον, αμφότεροι ήταν τηλεοπτικές περσόνες, προτού στρέψουν την προσοχή τους στην πολιτική σκηνή. Η Μαρίν Λεπέν δεν έχει αυτό το πλεονέκτημα.

Οι ψηφοφορίες σε Βρετανία και ΗΠΑ, επιπλέον, υπήρξαν οι πρώτες του είδους, με τον Αμερικανό υποψήφιο να απορρίπτεται ακόμα και από τους συμβατικούς ψηφοφόρους των Ρεπουμπλικανών. Άρα, τα αποτελέσματα των δημοσκοπήσεων κατέστησαν ιδιαιτέρως αναξιόπιστα. Στη Γαλλία, η Λεπέν είναι γνωστή και ενεργή για καιρό και το 2012 οι δημοσκοπήσεις υποβάθμισαν τη δυναμική του κόμματός της «Εθνικό Μέτωπο» κατά 1,9 ποσοστιαίες μονάδες και κατά 0,3 ποσοστιαίες μονάδες στις περιφερειακές εκλογές του περυσινού Δεκεμβρίου. Είμαι πεπεισμένος ότι δεν θα νικήσει, αλλά δεν θα πάψουμε να παρακολουθούμε τα συμβαίνοντα από κοντά.

* Ο κ. Holger Schmieding είναι επικεφαλής οικονομολόγος της Berenberg Bank.

Τα Διαγράμματα της Ημέρας

The Chinese Yuan continues to get absolutely crushed. Here's what just happened to the USDCNY

